

ORDENACIÓ SACERDOTAL - Camilo Camargo i Mario Pallares

Catedral de Sant Pere de Vic, 28 – 6 – 2026

Missa de la vigília de Sant Pere i Sant Pau, apòstols

Sr. Rector del Seminari Diocesà de Vic,
Sr. Degà del Capítol d'aquesta catedral de Sant Pere,
Sr. Rector del Seminari Major Interdiocesà de les províncies eclesiàstiques Tarraconense i de Barcelona,
Germans preveres i diaques,
Familiars de mossèn Camilo i mossèn Mario,
Seminaristes d'ací i d'arreu de Catalunya,
Joves que cerqueu la voluntat de Déu en la vostra vida,
Germans, fills estimats de Déu.

Vine amb mi, han estat les paraules de Jesús adreçades a Simó que han quedat ressonant en aquesta catedral dedicada al primer dels apòstols, on ara som nosaltres per celebrar, en la vigília de la solemnitat de Sant Pere i Sant Pau, l'ordenació presbiteral de dos germans nostres: Camilo Camargo Tovar i Mario Pallares Páez. Aquest fet ens complau, perquè el Senyor ens fa el do de nous sacerdots al servei de les parròquies i comunitats de la nostra diòcesi i de l'Església estesa d'Orient a Occident. Ens alegra profundament perquè sabem que el ministeri sacerdotal és imprescindible per a l'Església. Llegim en el Concili Vaticà II: «Els preveres, en virtut de la sagrada ordenació i de la missió rebuda dels bisbes, són promoguts a servir Crist Mestre, Sacerdot i Rei, participant del seu ministeri, amb el qual l'Església aquí en la terra és constantment edificada com a Poble de Déu, Cos de Crist i Temple de l'Esperit Sant» (*Praesbyterorum ordinis*, 1).

Adonem-nos, estimats germans, que, de fet, el Camilo i el Mario no rebran un do per a ells sols, sinó que pròpiament el Senyor els fa un do per a tots els qui formem l'Església i, fins i tot, per a la humanitat sencera. Perquè els preveres són els col·laboradors necessaris dels bisbes per a exercir el seu ministeri propi d'anunciar l'Evangeli, celebrar els misteris cristians i regir el poble cristià en la caritat i la unitat. Sí, avui els nostres dos germans seran expropiats d'ells mateixos per a ser configurats a Crist pastor, sacerdot, cap, mestre, i espòs de la seva Església, per tal de ser servidors del poble fidel del Senyor.

Queridos Camilo y Mario, sí, realmente estáis ante el altar del Señor para recibir el sacramento del orden sacerdotal en el grado presbiteral, en esta diócesis de Vic —¡que es vuestra Iglesia!—, donde llegasteis hace casi cuatro años procedentes de vuestra querida Colombia, acogiendo la llamada a ser sacerdotes para la misión eclesial entre nosotros, dejando vuestra patria, vuestra familia para seguir el llamado de Dios. Ha sido largo e intenso vuestro camino de discernimiento y crecimiento como discípulos de Cristo, dejándoos configurar más y más a él. En este momento de gracia resuenan de manera especial aquellas palabras de san Pablo que hemos escuchado: *Dios me escogió desde el seno de mi madre y me llamó por su gracia*. El Señor os escogió, os ha acompañado y guardado en todo vuestro periplo vocacional. A él debemos darle gracias intensamente por todo lo que ha hecho en vosotros, tanto en el seno de vuestras familias,

principalmente vuestros padres y abuelos, como en las parroquias en que habéis estado y en los centros de formación: el Seminario de Santa Marta y la Asociación Misionera de San José. Y, finalmente, en el Seminario diocesano de Vic, integrado en el Seminario Interdiocesano de las provincias eclesíásticas Tarraconense y de Barcelona. Ahora, con vuestra presencia, manifestáis vuestro deseo de recibir por la imposición de las manos y la oración consagratória el ministerio sacerdotal. Estáis llegando a una meta, la cual, aunque sea importantísima y esencial, no deja de ser una meta volante, porque ahora empieza el camino que no puede tener otra lógica que la de la santidad de vivir siguiendo los pasos del buen Pastor. El sacramento del orden se recibe y fructifica día a día, como una fuente inagotable, por el Espíritu Santo recibido. No olvidemos que la Eucaristía y el Sacerdocio son instituidos simultáneamente, en el Cenáculo, el día antes de la Pasión del Señor, como memorial perpetuo de la entrega de Cristo en la cruz, para que, en él, muerto y resucitado, tengamos vida eterna. Y ya sabemos cuál es la fuente de los sacramentos de la Iglesia, el corazón traspasado de Jesucristo, «fonte que mana y corre», en expresión poética de san Juan de la Cruz.

Els nostres germans han fet un recorregut vocacional i ara el Senyor els vol tornar a dir: *Vine i segueix-me*. Talment com ho va fer amb Simó Pere, com hem escoltat en l'evangeli proclamat, després de l'examen d'amor. Per tres vegades el Senyor li pregunta si l'estima. I ell, entrant cada vegada més en el coneixement humil i sincer del seu cor, i sobretot de com l'estima el seu Mestre, respon dient: *Senyor, vos ho sabeu tot, ja sabeu que us estimo*. De la confessió d'amor de Pere a Jesús brolla la missió encomanada: *Pastura els meus anyells. Pastura les meves ovelles*. També vosaltres, Camilo i Mario, ara, abans de rebre l'encàrrec ministerial, heu de manifestar la vostra voluntat d'exercir el ministeri presbiteral. Les preguntes que us faré seran plenes de sentit si tenen com a rerefons el diàleg de Jesús i Simó Pere, vora el llac de Galilea, en la tercera aparició del Ressuscitat que ens relata sant Joan, després d'haver participat en l'àpat preparat pel Senyor: pa i peix a la brasa, significant l'Eucaristia. La resposta de Pere, com he dit, és la confessió humil i confiada d'amor a Jesús. La missió, el ministeri pastoral encomanat a sant Pere, té clarament la seva arrel en l'amor. Per això, el ministeri sacerdotal en l'Església és una elecció d'amor i solament des de l'amor es pot exercir: *officium amoris* (ofici d'amor), deia sant Agustí. I així és: l'encàrrec que Jesús dona a Pere de ser pastor de les seves ovelles és la resposta a l'amor que té a Jesús i que ha de ser expressat en l'amor a les ovelles encomanades. El ministeri dels preveres no és una mera funció social; solament adquireix el seu sentit ple des d'un cor que lluita per estimar de veritat Jesús i, per amor a ell, es dona del tot als germans. Jesús, en l'evangeli que hem escoltat, encomana la missió a Pere utilitzant el verb «pasturar» en dues accepcions: la primera, en el significat de dur els seus anyells a prats abundosos i fonts netes perquè s'alimentin abundantment; i l'altra, la de fer present Jesús, el bon Pastor, el qui dona, amb humilitat i amor, la vida per les seves ovelles. Sí, Jesús és el Pastor, el Senyor, el Rei que es lliura per amor. Ell ha eliminat d'aquests títols tot aspecte de domini i superioritat. Simó Pere i en ell tots els qui participem del sacerdoci apostòlic —bisbes i preveres— som cridats a aquesta donació plena que pren el nom de caritat pastoral. Tenim la gràcia de l'Esperit Sant que ens fa ser transparència de Crist, espòs que dona la vida per la seva esposa, l'Església. Perquè, així

com el cristall no reté la llum sinó que la transparenta, el sacerdot ha de deixar que en tot el que és, celebra i rep es faci present Jesús, bon Pastor. I això, estimats germans, solament és possible si l'amor a Crist omple el cor dels seus ministres.

Estimats fills, que ara sereu ordenats de preveres per a la missió eclesial, en la primera lectura de la missa d'aquesta vigília hem escoltat com sant Pere i sant Joan van anar a pregar, passant per la Porta Bonica del Temple, on trobaren un paralític demanant caritat. Pere li digué: *No tinc plata ni or, però et dono el que tinc: en el nom de Jesucrist, el Natzarè, camina!* La missió de l'apòstol és continuació de la de Jesús, destinada a fer el bé i a convertir la gent; és a dir, trobar-se amb Crist. Des d'avui, sereu convidats a recórrer els camins humans, cercant la «Porta Bonica» del trobament amb les persones. L'escolta, el diàleg, la paraula oportuna, el testimoniatge de vida i, sobretot, la gràcia de Déu faran que molts puguin trobar Crist vivent en el misteri de l'Església, per a la salvació de la humanitat. Sigueu els missioners en sortida que la nostra Església i el nostre món necessiten. Que el Senyor us concedeixi un cor atent a totes les necessitats i pobreses de la societat per a dur el missatge evangèlic de defensar la dignitat de tota persona humana i ajudar-la a créixer pels camins de l'amor i de la veritat. Que la vostra única divisa sigui: *En el nom de Jesucrist, camina!*

La missió, això sí, solament es pot viure en la comunió eclesial. Feu-ne vida ben units al vostre bisbe i al presbiteri diocesà. Sapigueu que l'Església com a mare no abandona mai els seus fills. Us acompanyarà la pregària del poble sant de Déu per la vostra perseverança. De part vostra, heu de ser constants en les petites fidelitats que fan possible la gran fidelitat, aquelles que el sant pare Lleó expressava en un dels seus escrits: «Tota vocació és un do del Pare que demana de ser custodiat amb fidelitat en una dinàmica de conversió permanent. L'obediència a la pròpia crida es construeix cada dia mitjançant l'escolta de la Paraula de Déu, la celebració dels sagraments —en particular, en el Sacrifici Eucarístic—, l'evangelització, la proximitat als darrers i la fraternitat presbiteral, bevent de la pregària com a lloc eminent del trobament amb el Senyor» (*La fidelitat que genera futur*, 7).

No oblideu mai, Camilo i Mario, que rebeu el do del sacerdoci ministerial en la solemnitat de Sant Pere i sant Pau. Una festa en què redescobrim, una vegada més, com és de gran l'amor de Jesús, transparència de la misericòrdia del Pare, tal com veiem en sant Pere, malgrat les seves negacions, i en sant Pau, tot i haver estat perseguidor de la seva Església. Per això, tot veient l'obra d'aquest amor gratuït i incondicional de Crist als seus dos apòstols, empreneu amb confiança el camí de la missió encomanada que la crida va iniciar, l'elecció ha consolidat i la consagració ha segellat. Pere i Pau foren fidels fins a vessar la seva sang per Crist, l'un a la creu, l'altre per l'espasa. Que la intercessió de les dues columnes de l'Església i de santa Maria, Reina dels apòstols i Mare dels sacerdots, us acompanyi cada dia de la vostra vida perquè sigueu sempre fidels al do rebut en aquesta hora de Déu! Així sigui.